

«ТАСДИҚ МЕКУНАМ»

Ректори Донишгоҳи давлатии
Муносибати Тоҷикистон ба номи С.
Айни доктори илмҳои таърих,
профессор Ибодуллозода А.И.

Иброҳим соли 2025

ТАҚРИЗИ МУАССИСАИ ПЕШБАР

ба диссертатсияи Махмадизода Абдурахмон Махмадӣ дар мавзуи «Шароитҳои ташкилӣ-педагогии рушди ҳамкориҳои муассисаи таълимӣ ва оила дар таълиму тарбияи хонандагони синфҳои ибтидоӣ» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои педагогӣ аз рӯи ихтисоси 13.00.01 - Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот.

Мутобиқати мавзӯ ва муҳтавои диссертатсия ба шиносномаи ихтисоси илмӣ.

Таҳқиқоти диссертатсионии Махмадизода Абдурахмон Махмадӣ дар мавзуи «Шароитҳои ташкилӣ-педагогии рушди ҳамкориҳои муассисаи таълимӣ ва оила дар таълиму тарбияи хонандагони синфҳои ибтидоӣ» дар заминаи Феҳристи ихтисосҳои кормандони илм аз рӯи ихтисос дар Ҷумҳурии Тоҷикистон, ки аз ҷониби Муассисаи давлатии КОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон тасдиқ гардидааст, иҷро карда шуда, тибқи бандҳои шиносномаи ихтисоси 13.00.01 - Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот (илмҳои педагогӣ) таҳия шудааст.

Мубрамӣ ва муҳимияти мавзуи таҳқиқот. Дар ҷаҳони муосир, ки пешрафти техникаи ва иҷтимоӣ сол аз сол суръат мегирад, усулҳои анъанавии тарбия, ки дар гузашта муваффақ буданд, метавонанд, барои насли нав бесамар бошанд. Давраи тағйироте, ки Ҷумҳурии Тоҷикистон ба он ворид шудааст, аз нав дида баромадани равишҳои тарбияи фарзандонро, на танҳо хусусиятҳои фарҳангӣ ва таърихиро, балки воқеиятҳои муосирро низ талаб.

Оила ҳамчун сохтори аввалини иҷтимоӣ ба ташаккули шахсияти кӯдак таъсири назаррас мерасонад. Аммо, дар шароити бӯҳрони салоҳияти

зиндагӣ, ки бисер оилаҳо дучор меоянд, барои волидон мутобиқ шудан ба талаботи нави вақт душвор мегардад. Ин метавонад боиси он гардад, ки арзишҳо ва усулҳои анъанавӣ вазифаи худро қатъ кунанд ва кӯдакон бидуни дастгирӣ ва диққати зарурӣ боқӣ монанд. Чанбаи муҳими ҳалли ин мушкилот рушди таълими махсус барои волидон мебошад.

Барои роҳ надодан ба ҳалли масъалаҳои тарбия ва рушди шахсии кӯдак, бисер оилаҳо дар робитаҳои байнишахсӣ байни волидон ва фарзандон амиқӣ ва самимиятро суст мекунанд. Бегонагӣ, ки аз безътиной ба ниезҳои рӯҳонӣ ва эҳсосии насли наврас ба вучуд омадааст, нишонаи ташвишовари замони муосир мегардад. Волидоне, ки ба ғамхориҳои ҳаррӯза машғуланд, аксар вақт имконияти ба ҳам наздик шуданро аз даст медиҳанд ва кӯдаконро бо таҷрибаи дохилии худ танҳо мегузоранд. Ин боиси шикастани риштаҳои ҳамдигарфаҳмӣ мегардад ва ҳарду ҷонибро аз шодии муоширати самимӣ ва дастгирӣ маҳрум мекунад. Ба ҷои он ки дастгирӣ ва роҳнамо ба ҷаҳони калонсолон гардад, волидон аксар вақт танҳо нозирон боқӣ мемонанд, бе он ки дарк кунанд, ки вақти аз даст додашударо баргардонидан ғайриимкон аст. Чунин ҷудошавӣ на танҳо кӯдакро аз ҳисси амният маҳрум мекунад, балки ҳисси танҳоиро ба вучуд меорад, ки метавонад ба ҳаёти ояндаи ӯ таъсир расонад.

Диссертант Маҳмадизода А.М. дар диссертатсияи худ зикр мекунад, ки самаранокии робита байни оила ва муассисаи таълимӣ дар марҳилаи ибтидоии таълим бо як қатор меъёрҳо муайян карда мешавад. Ин меъёрҳо ба иҷроиши вазифаҳои тарбия, рушди иҷтимоӣ ва иҷтимоигардони кӯдак аз ҷониби оила, баланд бардоштани сатҳи фарҳанги педагогии падару модар, ислоҳи муносибатҳои байнишахсӣ дар равандҳои «падару модар - кӯдак», «падару модар - омӯзгор», ҳамчунин иштироки фаъоли падару модарон дар раванди таълими иҷтимоии кӯдакон дахл доранд.

Нишондиҳандаҳое, ки ин меъёрҳоро муайян менамоянд, инҳоянд: сатҳи баланди маърифатии падару модарон, бартарияти шаклҳои созандаи ҳамкорӣ байни падару модарон ва фарзандон, эътимод ба муассисаи таълимӣ

аз ҷониби падару модарон, хоҳиши ҳамкории минбаъда, набудани ғамхории бебаҳс ва истисноӣ талаботи махсусӣ кӯдакон, паҳншавии усулҳои муаллифӣ ва озоди таълим, инчунин хоҳиши зухуроти перфекционизм дар падару модарон ва фарзандон.

Амсиласозии ҳамкориҳои самарабахши оила ва муассисаи таълимӣ ҷузъҳои зеринро дар бар мегирад. Аввалан, масъалаи коркарди амсилаи ҳамкории самарабахш байни оила ва муассисаи таълимӣ таҳлил карда мешавад, ки дар он нақш ва вазифаи объекти амсиласозӣ дар низоми таълим муайян мегардад. Баъдан, субъектҳои ҷараёни таълим, ки ба раванди ҳамкорӣ таъсир мерасонанд ва дорои нақши муҳим барои расидан ба самаранокии ҳамкорӣ мебошанд, муайян карда мешаванд.

Пас аз ин, муносибати байни субъектҳои ҳамкорӣ ба роҳ монда мешавад, то равад ҷамоҳанг ва самаранок гардад. Дар идомаи кор, амсилаи ҳамкории самарабахш таҳия карда мешавад, ки ҷузъҳои мақсаднокӣ, таҳассусӣ, ташкилӣ, муурофиявӣ ва арзёбиро дар бар мегирад. Дар охир, барномаи таҳияшуда дар доираи амсилаи ҳамкории самарабахш байни оила ва муассисаи таълимӣ татбиқ карда мешавад.

Чӣ тавре ки муҳаққиқ Маҳмадизода А.М. дар диссертатсияи худ зикр менамояд, масъалаи ҳамкории муассисаи таълимӣ ва оила дар шароити навсозии низоми таҳсилот то ба имрӯз ба таври кофӣ мавриди таҳқиқ қарор нагирифтааст. Равишҳои илмӣ ҷиҳати муайян кардани салоҳияти волидайн ва роҳҳои рушди он ҳанӯз қомилан равшан ва асоснок нашудаанд. Аз ин рӯ, зарур аст, ки таваҷҷуҳи махсус ба мушкилоти мавҷуда дар ташкили ҳамкории муассисаи таълимӣ ва оила, бахусус дар марҳилаҳои ибтидоии таҳсил равона гардад.

Таҳкими ҷунин шарикӣ на танҳо ба рушди ҷамоҳанги шахсияти кӯдак мусоидат мекунад, балки шароити муносибро барои ҳамгироии босамари ӯ ба ҷомеа дар оянда фароҳам меорад. Аз ҳамин лиҳоз, таҳқиқоти мазкур на танҳо дорои аҳамияти назаррас аст, балки бо арзиши ҳадафмандии худ дар амалия ва назарияи раванди ташкилӣ-педагогии рушди ҳамкории

муассисаи таълимӣ ва оила - махсусан дар таълиму тарбияи хонандагони синфҳои ибтидоӣ - таҷассум меёбад. Бо назардошти ин, масъалаи таҳқиқоти пешниҳодгардида дорои аҳамияти баланди илмӣ ва амалӣ мебошад.

Дарачаи навгонии натиҷаҳо дар диссертатсия ва нуктаҳои илмие, ки ба ҳимоя пешниҳод мешаванд. Навгонии илмӣ таҳқиқот дар нуктаҳои зерин ифода меёбанд:

1. Дарк ва қабули таҷрибаи худ, зарурати рушди худ барои ба даст овардани натиҷаҳо дар тарбияи фарзанд аз ҷониби падару модарон асос барои рушди салоҳияти падару модар мебошад. Падару модари салоҳиятдор вазифаи муҳимтарини иҷтимоӣ ҳар як шахс буда, ҳамзамон шартӣ муваффақияти оила ҳамчун як муассисаи иҷтимоӣ барои кӯдак мебошад. Сатҳи салоҳияти падару модарон ба самаранокии таълимии онҳо ба кӯдак ва рушди мутаносиби он таъсир мерасонад.

2. Салоҳияти падару модарон мавқеи ғайро дар гирифтани дониши зарурӣ педагогӣ, омодагии такмил ва истифодаи ин дониш дар амалия тақозо дорад ва ин маънои онро дорад, ки ин салоҳият танҳо дар ҳамкорӣ бо муассисаи таълимӣ имконпазир аст. Салоҳияти падару модарон маҷмӯи сифатҳои ҳамгирошудаи шахсияти падару модар мебошад ва дорои ҷузъҳои маърифатӣ, арзишӣ, ҳавасмандӣ, эҳсосӣ ва рафторӣ аст, ки барои иҷрои босифати таъсири таълиму тарбия ба кӯдак заруранд. Сохтори салоҳияти падару модарро сатҳи ғайрияти таълимии падару модарон, мавқеи падару модар, тарзи муносибати тарафайни падару модар ва кӯдак, тамоюлоти арзишии падару модарон ва услуби тарбияи оилавӣ фаро мегирад.

3. Дар шароити ташкилӣ ва педагогии ҳамкориҳои самарабахши омӯзгор ва падару модарон, мо омезиши шароитҳои беруна ва вичагиҳои шахсии ҳамаи субъектҳои чараёни таълимро мефаҳмем ва ба омӯзгор имконият фароҳам меорем, ки ҳамкориҳои самарабахшро дар мавридҳои «омӯзгор - падару модар», «омӯзгор - хонанда» ва «падару модар - хонанда» фароҳам оварад. Ин шартҳо иборатанд аз:

- огоҳии омӯзгорон аз зарурати ташаккули ҳамкорихои самарабахш бо падару модарони хонандагони синфҳои ибтидоӣ ҳамчун ҳадаф ва меъёри самаранокии ҷараёни таълим;

- амалӣ кардани равишҳои шахсӣ-фаъолиятӣ, муколамавӣ, инфиродӣ-эҷодӣ, ки интиҳоби роҳу воситаҳои ҳамкорихои омӯзгорро бо падару модари хонандагони муассисаи таълимӣ муайян мекунанд ва ҳадафи муайян намудани ташаккули салоҳияти падару модарро муқаррар менамояд;

- муваффақ шудан ба сатҳи баланди малакаҳои иртиботӣ-муоширатии омӯзгор, таъмини ҳамкориҳои воқеии ҳамаи иштирокчиёни ҷараёни таълим, мавқеи ҳамкорӣ, якпорчагии сохтори иҷтимоию психологӣ ҳамкориҳои педагогӣ;

- маълумот дар бораи қобилияти омӯзгор ба ҳамдардӣ ва худбаҳодихӣ (рефлексия) дар ҳолатҳои ҳамкориҳои педагогӣ бо падару модарони хонандагон.

4. Самаранокии робитаи байни оила ва муассисаи таълимӣ дар марҳилаи ибтидоии таълим бо як қатор меъёрҳо муайян карда мешавад, ки онҳо аз ҷониби оила иҷро кардани вазифаҳои тарбия, рушд ва иҷтимоигардонии кӯдак, баланд бардоштани сатҳи фарҳанги педагогии падару модар, ислоҳи муносибатҳои байнишахсӣ дар падидаҳои “падару модар - кӯдак”, “падару модар - омӯзгор”, иштироки фаъоли падару модарон дар раванди таълими иҷтимоии кӯдаконро фаро мегирад. Нишондиҳандаҳое, ки меъёрҳои интиҳобшударо муайян мекунанд, инҳоянд: сатҳи баланд ва миёнаи фаъолияти маърифатии падару модарон, бартарияти шаклҳои созандаи ҳамкорӣ байни падару модарон ва фарзандон, эътимоди ба падару модар ба муассисаи таълимӣ, хоҳиши ҳамкориҳои минбаъда, набудани ғамхорӣ ва истисно кардани талаботи махсуси кӯдакон, паҳншавии услубҳои муаллифӣ ва озодонаи таълим, коҳиши зухуроти перфекционизм дар падару модарон ва фарзандон.

5. Амсиласозии ҳамкорихои самарабахши оила ва муассисаи таълимӣ ҷузъҳои зеринро фаро мегирад:

- таҳияи проблемаи коркарди амсилаи ҳамкориҳои самарабахши оила ва муассисаи таълимӣ, муайян кардани нақш ва вазифаи объекти амсиласозӣ дар низоми таҳсилоти муассисаи таълимӣ;

- муайян кардани субъектҳои чараҳои таълимие, ки ба раванди ҳамкорӣ таъсир мерасонанд ва дорои дараҷаи ҳадди ниҳии функционалӣ барои ноил шудан ба самаранокии ҳамкорӣ;

- ба роҳ мондани муносибати субъектҳои ҳамкорӣ;

- таҳияи амсилаи ҳамкориҳои самарабахши оила ва муассисаи таълимӣ, аз ҷумла ҷузъҳои мақсаднокӣ, таҳассусӣ, ташкилӣ, мурофиавӣ ва арзёбӣ;

- татбиқи барнома дар доираи амсилаи таҳияшудаи ҳамкориҳои самарабахши оила ва муассисаи таълимӣ.

Хулоса, натиҷаҳои диссертатсия хусусияти ягонагии том дошта, ҳамаи нуктаҳои назариявӣ ва амалӣ бо ҳам иртиботи қавӣ доранд ва ба рушди илмӣ дар самти салоҳияти падару модар ва ҳамкориҳои оила бо муассисаи таълимӣ саҳми муассир мегузоранд.

Асоснокӣ ва эътимоднокии хулосаю тавсияҳои дар диссертатсия истифодаёфта. Нуктаҳои илмӣ, хулосаҳо ва тавсияҳои дар диссертатсия матраҳгардида дар асоси методологияи диалектикӣ муайян гардида, ба ягонагии принципҳои методологӣ ва педагогии таҳқиқот, муносибати диалектикӣ арзёбии раванди педагогӣ, масъалаҳои мушаххас гузошташуда, фарзияи дақиқ муайяншуда асос ёфтаанд.

Натиҷаҳои аз ҷониби муаллифи диссертатсия муайяншуда ба мутобиқати байни маълумоти озмоиш ва хулосаҳои илмӣ асос меёбанд, ки бо истифодаи методологияи муносибати системавӣ ва концепсияи илмӣ ташхиси педагогӣ имконпазир гардид.

Сохтор ва ҳаҷми диссертатсия. Диссертатсия аз муқаддима, ду боб, 6 зербоб, хулосаҳо, рӯйхати адабиёти истифодашуда, ки 160 номгӯйро ташкил медиҳад, 16 ҷадвал, 12 диаграмма ва расм иборат аст. Ҳаҷми умумии диссертатсия 190 саҳифаи ҳуруфчинии компютериро ташкил медиҳад.

Боби аввали диссертатсия, ки **“Заминаҳои назариявии ҳамкориҳои муассисаи таълимӣ ва оила ҳамчун ниҳодҳои ҷамъиятӣ”** номгузорӣ шудааст аз 3 зербоб иборат мебошад, ки ҳар яки онҳо равандҳои худро доранд. Дар боби аввали диссертатсия, диссертант дуруст таъкид намудааст, ки таҳлил ва баррасии адабиёт нишон медиҳад, масъалаи падару модарӣ ва муносибат миёни онҳо, инчунин таъсири ин муносибатҳо ба руҳияи фарзандон падидаи бисёрҷанба буда, паҳлӯҳои гуногуни иҷтимоӣ, педагогӣ ва психологиро дар бар мегирад. Тарбияи падарӣ ва модарӣ асосан рафтори иҷтимоии ивазшаванда байни падарон ва модарон ва ҳиссиёти онҳо нисбат ба ҳамдигар мебошад, ки на танҳо аз ҷиҳати диморфизмҳои ҷинсиятӣ, балки бар асоси давраи таърихӣ тақсимои нақшҳо ва сохторҳои гуногуни иҷтимоӣ ва фарҳангии нақши падар ва модар таъсис ёфтааст.

Кам гаштани ҳамкориҳои байни муассисаи таълимӣ ва оила, паст шудани сатҳи салоҳияти падару модар барои омӯзгорони синфҳои ибтидоӣ дар ҷараёни таълим душвориҳои зиёдеро ба бор меоранд ва ба мушкилоти асосии тарбияи муосир табдил ёфтааст.

Дар илмҳои педагогика ва психологияи муосир равиши ба салоҳият асосёфта ё худ муносибати босалоҳият ба таълим маъруфияти хоссаро касб намудааст. Имрӯзҳо мафҳумҳои «салоҳияти иҷтимоӣ-психологӣ», «салоҳияти психологӣ-педагогӣ», «салоҳияти шахсӣ» ва «салоҳияти идоракуноӣ» муваффақона истифода мешаванд. Дар шакли маъмултарини он салоҳият ҳамчун низоми дониш, малака ва қобилият фаҳмида мешавад, ки барои ҳалли масъалаҳои алоҳидаи ҳаёт имкон фароҳам меорад.

Боби дуюми диссертатсия **“Ташкили фаъолияти самараноки падарию модарӣ дар муассисаи таълимӣ ва оила дар шароити муосири таҳсилоти ибтидоӣ”** унвон дошта, ба ташҳиси амалӣ ва арзёбии салоҳияти падарию модарӣ дар падару модарони хонандагони синфҳои ибтидоӣ бахшида шудааст.

Диссертант лоиҳаи барномаи озмоишӣ ҳамкориҳои оила ва муассисаи таълимиро коркард ва мавриди озмоиш қарор дод. Барнома се марҳиларо

фаро мегирифт: муқарраркунанда, ташаккулдиҳанда ва назоратӣ. Дар марҳилаи муқарраротӣ, мо сатҳи ҳозираи салоҳияти волидонро ташхис кардем ва ниезҳо ва интизориҳои волидонро аз раванди таълим муайян кардем. Ин ба мо имкон дод, муайян кунем, ки маҳз кадом ҷанбаҳои ҳамкорӣ диққати махсусро талаб мекунанд.

Дар марҳилаи ташаккулдиҳанда, диссертант як қатор чорабиниҳоро барои баланд бардоштани салоҳияти волидайн гузаронид. Дохил кардани семинарҳои омӯзишӣ, мизҳои мудаввар ва машғулиятҳои амалӣ ба волидон кӯмак кард, ки равишҳои навро дар муносибат бо кӯдакон ва омӯзгорон омӯзанд. Ҳамчунин диссертант ба ҷузъҳои асосии салоҳияти волидайн, аз қабили ҷанбаҳои маърифатӣ, арзишӣ, эмотсионалӣ ва рафторӣ диққат дод. Ин ҷузъҳо барои ташаккули фаҳмиши амиқи волидон дар бораи нақши онҳо дар раванди таълим асос гардиданд.

Аҳамияти назариявӣ ва амалии таҳқиқот аз муайян намудани омилҳои беҳтар намудани сатҳи самаранокии ташаккули салоҳиятнокии падару модарон дар равандҳои таълимӣ ва тарбиявӣ иборат аст: таҳлили мафҳум ва сохтори салоҳияти падару модар, муайян намудани нақши падару модар дар ташаккули рафтор ва фаъолияти таълимии кӯдак; таҳкими ҳамкориҳои муассисаи таълимӣ ва оила тавассути истифодаи усулҳои муосири амсиласозӣ; таҳияи воситаҳои ташхисӣ барои муайян кардани сатҳи салоҳияти падару модарон; татбиқи барномаҳои ҳамкориҳои самарабахш байни оила ва муассисаи таълимӣ дар муҳити таҳсилоти ибтидоӣ; ташвиқ ва дастгирии падару модарон дар раванди ҳамкориҳои пурсамар бо муассиса ва кӯдак; истифодаи технологияҳои муосир ва методикаҳои интерактивӣ барои баланд бардоштани малака ва дониши падару модарон дар самти таълим ва тарбияи фарзандон. Натиҷаҳои таҳқиқот барои такмили фаъолияти омӯзгорон ва мутахассисони соҳаи тарбияи оилавӣ заминаи назариявӣ ва амалии бозтаълим фароҳам меорад ва метавонад дар барномаҳои таълимӣ ва сиёсати иҷтимоии муассисаҳои таҳсилоти ибтидоӣ ва миёна мавриди истифода қарор гирад.

Нашри натиҷаҳои таҳқиқ аз рӯи диссертатсия. Боиси тазаккур аст, ки аз тарафи диссертант вобаста ба мавзуи таҳқиқотӣ 13 адад мақолаҳои илмӣ, ки аз он 10 мақолаи илмӣ дар нашрияҳои бонуфузи тавсияшудаи КОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ва 3 мақолаи илмӣ дар конференсиҳои ҷумҳуриявӣ байналмилалӣ ба нашр расонида шудааст.

Мутобиқати таҳассуси илмӣ довталаб ба дараҷаи илмӣ. Таҳассуси илмӣ довталаби дараҷаи илмӣ номзади илмҳои педагогӣ Маҳмадизода Абдурахмон Маҳмадӣ ба дараҷаи илмӣ аз рӯи ихтисоси 13.00.01 – Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот мутобиқат мекунад.

Эродҳо ба кори диссертатсионӣ. Дар баробари дастовардҳои муҳимми зикршуда, диссертатсия ва фишурдаи он аз камбудиву норасоиҳо низ ҳолӣ нест, ки зикри онҳо барои тақмили минбаъдаи таҳқиқоти диссертатсионӣ ва баланд шудани сатҳ ва дараҷаи таҳқиқоти мазкур мегардад, аз ҷумла:

Хуб мебуд, агар диссертант доираи пойгоҳи таҳқиқотии худро васеътар менамуд, то таҳлилҳо фарогиртар ва муътамадтар гарданд.

1. Дар матни диссертатсия баъзе ғалатҳои китобатӣ ва имлоӣ ба назар мерасанд, ки эҳтимол сабаби техникаи доранд. Ин норасоиҳо бояд дар марҳилаи таҳрири ниҳой ислоҳ карда шаванд.

2. Агар дар диссертатсия адабиёти илмӣ-методи олимони тоҷик ба таври фарогиртар инъикос меёфт, ин метавонад ҳамчун далели истифодаи таҷрибаи илмӣ онҳо дар ҳалли масъалаи мавриди таҳқиқ арзёбӣ шавад ва бешубҳа, аз нигоҳи илмӣ ғоидабахш мегардид.

3. Дар диссертатсия аҳёнан дар баъзе маврид норасоӣ ва нофаҳмогӣ дар шарҳу тафсири диаграмма ва ҷадвалҳо ба назар мерасад. Беҳтар мебуд агар ин масъала дар шакли дигар ифода мегардид ё муҳаққиқ онро моҳиятан тафсир менамуд.

Бояд таъкид кард, ки ин эродҳо ҷузъӣ буда, ба арзишу сатҳи илмӣ диссертатсия таъсири ҷиддӣ намерасонанд.

Мавриди зикр аст, ки таҳқиқоти гузаронидаи диссертант арзишҳои назаррасро соҳиб буда, дақиқӣ ва возеҳии мафҳуми диссертатсия дар гузориши проблема ва роҳҳои ҳалли он, вазифагузориҳои он, аҳамияти назариявӣ амалӣ гувоҳи онанд.

Хулосаи умумӣ оид ба диссертатсия. Хулоса, диссертатсияи Маҳмадизода Абдурахмон Маҳмадӣ дар мавзуи «Шароитҳои ташкилӣ-педагогии рушди ҳамкориҳои муассисаи таълимӣ ва оила дар таълиму тарбияи хонандагони синфҳои ибтидоӣ» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои педагогӣ аз рӯи ихтисоси 13.00.01 - Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот дар сатҳи зарурии илмӣ анҷом ёфта, аз ҷиҳати мазмун ба талаботи мавҷуда мутобиқ мебошад.

Диссертатсия ба талаботи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Низомномаи Шурои диссертатсионӣ ва Тартиби додани дараҷаи илмӣ (қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, № 267) ва дастурамал оид ба тартиби барасмиятдарории диссертатсияҳо барои дарёфти дараҷаи илмӣ доктори фалсафа (PhD)-доктор аз рӯи ихтисос, номзади илм ва доктори илм, авторефератҳо ва мақолаҳои илмӣ чопшуда доир ба мавзуи диссертатсия ҷавобгӯ буда, муаллифи он Маҳмадизода Абдурахмон Маҳмадӣ сазовори дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илмҳои педагогӣ аз рӯи ихтисоси 13.00.01 – Педагогикаи умумӣ, таърихи педагогика ва таҳсилот мебошад.

Тақризи муассисаи пешбар дар асоси муқаррароти бандҳои 76-79 ва 81-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, №267 тасдиқ гардидааст, таҳия ва пешниҳод шудааст.

Тақриз аз тарафи эксперт, номзади илмҳои педагогӣ, дотсент Самиев Тоҳирҷон омода гардидааст.

Тақриз дар ҷаласаи кафедраи педагогикаи умумидонишгоҳии Донишгоҳи давлатии омӯзгории Тоҷикистон ба номи Садриддин Айнӣ, ки дар он довталаби дараҷаи илмӣ Маҳмадизода Абдурахмон Маҳмадӣ

иштирок ва бо маъруза баромад намуд, муҳокима ва тасдиқ карда шудааст (протоколи № 10/06 аз 10-уми июни соли 2025).

Дар ҷаласаи кафедра иштирок доштанд: 14 нафар.

Натиҷаи овоздиҳӣ: "тарафдор" - 14 нафар, "бетараф" - нест, "муқобил" - нест.

Раиси ҷаласаи васеи семинари
илмӣ-методӣ, мудир кафедраи
умумидонишгоҳии педагогикаи
Донишгоҳи давлатии омӯзгории
Тоҷикистон ба номи С. Айни
номзади илмҳои педагогӣ, дотсент

Мансурова Ҷ.С.

Эксперти таҳқиқоти диссертатсионӣ,
дотсенти кафедраи умумидонишгоҳии
педагогикаи Донишгоҳи давлатии
омӯзгории Тоҷикистон ба номи С. Айни
номзади илмҳои педагогӣ

Самиев Т.А.

Котиби ҷаласаи васеи семинари
илмӣ-назориявӣ, номзади
илмҳои педагогӣ

Арбобова Ф.

10.06. 2025

Маълумот барои тамос: 734003, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
ш.Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ, 121; Тел: +992 (37) 224 13 83,
E-mail: info@mail.ru, www.tgpu.tj

“Имзои Ҷ.С. Мансурова, Т.А. Самиев ва Ф. Арбобоваро
тасдиқ мекунам”

Сардори Раёсати кадрҳо ва корҳои
махсуси ДДОТ ба номи С. Айни

Мустафозода А.